

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa J. D.

przeciwko A. sp. z o.o. w R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 kwietnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odmawia zasądzenia na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. przyznaje adw. E.G. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik z urzędu pozwanego A. Sp. z o.o. z siedzibą w R. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 grudnia 2019 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Szczegółowa analiza skargi kasacyjnej prowadzi jednak do wniosku, że nie została spełniona przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przyczyną kasacyjną w rozumieniu tego przepisu jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przez tę rozbieżność należy rozumieć brak zgodności rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy. Rozbieżności tej nie ma w sytuacji, w której sądy wysnuwają odmienne wnioski prawne, a następnie wydają różne orzeczenia w sprawach o różnym podłożu faktycznym, przy braku tożsamyh lub bardzo zbliżonych ustaleń faktycznych. Nie należy więc zrównywać wielokierunkowości stosowania prawa w niejednakowych stanach faktycznych oraz różnorodności orzecznictwa - naturalnej i uzasadnionej - z rozbieżnością, zasadniczo niepożądaną i wymagającą

krytycznej oceny i ewentualnej eliminacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016 nr 2, poz. 29).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie jest więc wystarczające przytoczenie spraw i oznaczających je sygnatur bez wykazania, że rozbieżność w orzecznictwie rzeczywiście występuje, że jest istotna i że wyraża się odmiennością rozstrzygnięć wydanych w takich samych lub bardzo podobnych okolicznościach faktycznych i prawnych.

Skarżący nie wykazał, że wykładnia tych samych przepisów wywołuje wątpliwości lub rozbieżność w orzecznictwie sądowym na tle tożsamyh stanów faktycznych. Z całą pewnością wymagania tego nie spełnia powołane w uzasadnieniu ww. wniosku samo twierdzenie skarżącego, że „dokonana wykładnia art. 69 ust. 1 i 2 Prawa Bankowego w związku z art. 353¹ k.c. jest sprzeczna z jednolitym stanowiskiem orzecznictwa Sądu Najwyższego”, za które uznaje on wyłącznie zapatrywanie Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15 (nie publ.).

Odnosząc się do drugiej z powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek przedsądu należy zauważyć, że powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Tych wymagań skarżący również nie spełnił. Przedstawione w skardze rozważania nie pozwalały na przyjęcie, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa w sądzie drugiej instancji doszło do wydania orzeczenia oczywiście wadliwego. Zawarty w skardze kasacyjnej wywód nie dał podstaw do przyjęcia, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty i widoczny na pierwszy rzut oka naruszył art. 69 ust. 1

pkt 2 i 4 Prawa bankowego, a także art. 65 § 1 i 2 k.c. i art. 65 ust. 1 i 68 ust. 3 u.k.w.h. w zw. z art. 353¹ i 354 § 1 k.c., oraz art. 71 u.k.w.h. Sąd drugiej instancji w sposób wyczerpujący i wszechstronny wyjaśnił przyjęty kierunek wykładni, a jego stanowisko nie budzi wątpliwości. Zaskarżone orzeczenie nie jest więc sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami oraz z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wniosek pełnomocnika powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego podlegał oddaleniu, gdyż w odpowiedzi na skargę kasacyjną został on zgłoszony jedynie w powiązaniu z wnioskiem głównym o oddalenie skargi kasacyjnej. Takie rozstrzygnięcie w sprawie nie zapadło, a podzielić należy pogląd, że nie ma podstaw do przyznania kosztów postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o przyznanie tych kosztów łączy ze wskazanymi przez siebie, innymi rozstrzygnięciami (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, nie publ., i z dnia 8 sierpnia 2012 r., II CSK 112/12, nie publ.).

O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym pełnomocnikowi pozwanego orzeczono na podstawie § 8 ust. 1 pkt 6 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 i § 16 ust. 4 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 18).